

Иван Димитров

Душа в системата

...the keeper of the night.
Grave Digger

Беше късно посред нощ. Били стана от леглото и внимателно включи компютъра. Сложи си виртуалната каска и ръкавиците, и зачака стартирането на Dead Stone – любимия си триизмерен екшън.

Преди няколко дена бе спечелил градското състезание по тази игра и сега искаше да премери сили с други геймъри от цял свят. Смяташе се за един от най-добрите. И беше именно така.

Играта се зареди и междуременно хвърли едно око на електронната си поща. Имаше само едно съобщение – от някого наричащ се Skeleton, когото дори не познаваше. Заинтригува го предложението му. Онзи искаше детмач на Dead Stone.

– Имаш го. – рече Били и веднага превключи на IRC чата. Потърси го и скоро го откри.

– Ranger. – отвърна му непознатия. – Значи си получил писмото ми? Добре. Искам те на сървъра на 123.42.24.55.

– Там съм.

– Но само ние двамата. – допълни онзи. – Искам само теб. Отбележи си ограничение до двама играча.

– Няма проблем. – и Били затвори чата. Прехвърли се на Dead Stone и бързо зареди мрежовия модул. Промени конфигурацията за двама души, а после се закачи към сървъра, който му бе дал неговия непознат противник.

Няколко секунди период на връзка по мрежата и Били се появи сред руините на разрушен древен замък. Много добре знаеше кое е това ниво – деветнадесето, най-омразното му, защото играта много не му спореше тук. Но онзи тип беше избрал именно тази арена и на Били не му оставаше друго освен да се опита да го победи на нея. Смяташе се за един от най-добрите на играта. Тогава трябваше да го докаже и на противника си.

– Ranger. Добре дошъл във владенията ми. – появи се бързо пред очите му съобщение от непознатия.

Били използваше в средата на IRC и Интернет игрите ника Ranger и много си го харесваше, защото за него той значеше вечния боец на доброто.

– Skeleton. Скоро ще се срещнем. – отвърна му светкавично момчето и бързо се насочи към близкото оръжие.

– Ranger. Ще видим. – изненада го на мига непознатия. – Обърни се ако не ти стиска.

Но Били сякаш не го видя. Носеше се на скорост към вълшебната ризница. Само малко и щеше да я вземе. А после. На горния етаж върху

една платформа се намираше жезъла.

И тогава нещо го удари в гърба. Светът около него почервения за миг и по пода се разпръска алена кръв. Но после реагира светкавично и бързо се отмести в страни и по един коридор се насочи към спасителните медикаменти.

Онзи тип беше адски добър щом толкова бързо бе успял да го докопа и с лекота да изръси повече от три четвърти от жизнените му точки. Но не това го безпокоеше. Спомняше си за онези виртуални убийства, за които бе прочел преди няколко дни и сякаш в главата му се загнездваше една мисъл – този тип се опитва да ме убие.

Естествено, че беше така. Нали това бе основното в играта. Ако не го убиеше пръв, значи онзи щеше да го стори. Нямаше други правила – само оцеляването и смъртта на противника.

И макар нещо да го плашеше, същото го влечеше към детмача и заради това продължаваше да играе. Искаше да убие противника си. Желаше кръвта му по пода на виртуалния замък.

Събра медикаментите и възстанови почти всичките си жизнени точки. После хвърли бегъл поглед наоколо и светкавично се насочи в посока жезъла.

Но на стълбището го чакаше изненада. Босът на нивото го очакваше в пълно бойно снаряжение. Онзи тип Skeleton не се шегуваше като го бе приветствал във владенията си. По някакъв начин бе успял да се справи с кода на играта и да измъкне възможността да играе с най-трудния за Били противник.

– Ranger. Свършен си. – изписа се бързо новото съобщение пред очите на момчето.

То се опита да се отдръпне назад, но непознатия го изпревари и още на мига го удари с лъча на жезъла си. Светът премина в силно червен отенък. Жизнените точки намаляха невероятно бързо. Вече бяха само пет.

Били сви наслуки наляво и тъкмо навреме преди следващия изстрел да го прати в ада. Побягна по друг коридор. Тичаше на посоки и въобще не мислеше къде ще попадне и къде какво има. Искаше да се спаси от положението.

Свали си каската. Излез от играта. – един глас прозвуча в главата му. Но волята му отказа. Ръцете не пожелаха да го сторят. В съзнанието му се бе загнездило само отчаянието.

– Ranger. Къде си? – прелетя ново съобщение пред очите на момчето и изчезна.

Не искаше да отговори. Щеше само да се забави.

Къде по дяволите бяха другите медикаменти? – запита се той и наслуки се изкачи по някакви стълби.

– Ranger. Чакам те. – появи се отново съобщение. – Свършен си. Никога няма да излезеш от тук жив.

Изключи мрежата. – прозвуча един глас в глатата му. – Той ще те убие. По дяволите, направи го.

Но с него се смеси някакъв друг метален тембър.

Играй. – нареждаше му той. – Докажи какво можеш. Или умри. Това е съдбата ти.

И сякаш започваше да се вслушва във втория глас. Онзи металният, а не другия в главата му. Нещо в гърлото му започваше да го стяга. Имаше чувство, че се задушаваше. По дяволите! Не трябваше да почва тази мрежа през нощта.

Но нещата бяха такива каквито сам ги бе забъркал и разбира се малкото предизвикателство от непознатия също беше помогнало за това.

Побърквам се. – рече си момчето. – Игрите са ми изпили мозъка. Не е възможно да умра в една игра. Не е възможно. Нищо, че прочетох за това. Всичко е измама.

Но нещо вътре в него му казваше, че се лъже, че всичко това е самата истина и ако не направи нещо скоро ще се прости с краткия си до сега живот. Но какво да стори?

– Ranger. Нямах шанс. – отново прелетя съобщение от непознатия. Сякаш го бе загубил и се опитваше да го открие по някакъв начин с помощта на съобщенията.

Дали бе добра идея да му отвърне.

Не.

Бронята бе долу и до нея лежах няколко медикамента. Скочи от горе и бързо ги събра. Беше възстановил почти половината жизнени точки. Имаше ниво на защита.

Бавно си възвърна предишното спокойствие и отново тръгна в търсене на оръжия и медикаменти. Докато не видя жената. Тя прелетя прекалено бързо пред него и се изгуби в един коридор.

Какво бе това. – рече си Били. – Привидя ли ми се или онзи бе успял да си промени героя? Не може да бъде. Ако беше така нямаше да тича, а да стреля по мен.

И се насочи в посока, обратна на тази, в която бе изчезнала жената. Но не беше изминал и няколко метра, когато босът скелет изникна

отново пред него. Този път реши да рискува и на скорост прелетя покрай него. Скри се зад едната колона в помещението.

Skeleton застана на прага на водещите надолу стълби и се огледа докато Били чакаше с затаен дъх. Но реши за всеки случай да провери помещението.

Момчето имаше късмет, че се бе завъртял в посоката, в която го изненада непознатият. Стреля автоматично и бързо се насочи към друга колона.

– Ranger. Значи си можел и да хапеш. – появи се ново съобщение от скелетът.

Но сякаш това бе само за отвлечане на вниманието, защото в следващия миг непознатият изскочи почти до момчето, готов и стреля. Светът отново почервения и наоколо се разплиска кръв.

Скоро всичко щеше да свърши.

Ако в един миг от към гърба на скелета не беше изникнала жената и бе стреляла с жезъла си.

Лъчът удари непознатия и едната от четирите му ръце от кости отлетя настрани. Последва нов изстрел и по цялото тяло на скелета изникна пукнатина.

Непознатият прелетя мълниеностно към отсрещния изход от помещението.

– Ranger. Страхливец. Казах само ние двамата. – изникна ново съобщение.

Но ние сме само двамата. – искаше да каже, но се спря. Започваше да става нещо много странно. И дори той не можеше да си го обясни какво е то.

Когато изведнъж до ушите му достигна ревът на умиращият Skeleton и горе в дясно изникна цифрата едно. Несъмнено непознатия беше убит от... Не искаше да мисли за онази жена по никакъв начин. Защото както изглеждаше – тя съществуваше.

Но от къде се бе появила? – запита се Били. – И коя по дяволите бе тя?

– Skeleton was killed by TheKeeper. – прелетя пред погледа на момчето нов надпис.

TheKeeper? Как е успял да се закачи към мрежата ни? Не го познавам. – рече си Били и побърза да го запита.

– TheKeeper. Зрасти. Аз съм Ranger. Ти кой си всъщност? Познавам ли те?

– Ranger. Не. – появи се отговора.

– TheKeeper. Как е истинското ти име?

– Ranger. Добрата съвест. – връзката прекъсна. – Не бих желал да те изгубя. Приятел.

– TheKeeper. Ти... – не успя да довърши Били, защото токът спря. Светът около него потъна в мрак.

Но по някога нощем, когато се включваше в мрежа с приятелите си и играеха до рано сутринта, сякаш имаше чувството, че една жена се промъква и го наблюдава тайно от скришни кътчета.

На следващия ден беше прочел за открития мъртъв виртуален убиец, в актива на когото бяха вписани убийствата на още няколко играча през онази фатална за него нощ.

И именно това бе накарало Били да се замисли. Онази жена, която го бе спасила в нощта от истинска смърт – дали тя не беше някаква жива част от неговия компютър.

Може би душата на починалата при раждането му негова майка се бе вселила в машината.

София
23 октомври 1999 година.

КРАЙ

© 1999 Иван Димитров

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/394>]